

ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗ ΜΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΑΝΩ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Το όνομα της περιοχής της Άνω Μακεδονίας αναφέρει πρώτη φορά ο Ηρόδοτος στις περιγραφές της εισβολής του Ξέρξη στη Θεσσαλία και των περιπλανήσεων του Περδίκκα¹. Στον διαχωρισμό Άνω και Κάτω Μακεδονίας αναφέρεται με σαφήνεια ο Θουκυδίδης² και στα γεωγραφικά όρια τεσσάρων επιμέρους τμημάτων της Άνω Μακεδονίας ο Στράβων³. Ο Λίβιος κάνοντας λόγο για τη διαίρεση της Μακεδονίας σε τέσσερις μερίδες, ορίζει ως Τέταρτη Μερίδα την Άνω Μακεδονία με έδρα την Πελαγονία⁴. Οι πηγές και η παλαιότερη έρευνα που παραδίδουν πληροφορίες για την περιοχή δεν προσδιορίζουν τα γεωγραφικά της όρια με σαφήνεια. Σχετική ομοφωνία υπάρχει μόνο για τις τέσσερις περιοχές Ελίμεια, Ορεστίδα, Λυγκηστίδα και Πελαγονία, ενώ η Εορδαία, που ανήκε γεωγραφικά στην Άνω Μακεδονία, αρχικά υπαγόταν διοικητικά στην Κάτω. Η νεώτερη έρευνα⁵ έχει προσθέσει στις πιο πάνω περιοχές και τις Δασσαρήτιδα, Δερρίοπο, Τυμφαία και Ατιντανία, κυρίως κάνοντας λόγο για τη ρωμαϊκή επαρχία Μακεδονία.

Ελίμεια (Χάρτης 1): Το όνομα της Ελίμειας⁶, περιοχής που κατοικούσε

Ζητήματα που αφορούν στην ιστορική γεωγραφία και τοπογραφία της περιοχής με απασχόλησαν κατά τη διάρκεια της εκπόνησης της διδακτορικής μου διατριβής με θέμα «Οι λατρείες των θεών και των ηρώων στην Άνω Μακεδονία κατά την αρχαιότητα», η οποία εγκρίθηκε από το τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

1. Ηρόδοτος, 7. 173.4: *ἐσβολὴν ἐς Θεσσαλοὺς κατὰ τὴν ἄνω μακεδονίην, διὰ Περραιβῶν κατὰ Γόννων πόλιν... ἢ στρατιῇ ἢ Ξέρξεω...*, 8, 137-139: *ἐξ Ἄργεως ἔφυγον... ὑπερβαλόντες ἐς τὴν ἄνω μακεδονίην.*

2. Θουκυδίδης, 2.99.1-2.

3. Στράβων, 7 C326.

4. Livius, 45. 29.9.

5. Γ. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Βόιον – Νότια Ορεστίς. Αρχαιολογική Έρευνα και Ιστορική Τοπογραφία*, Θεσσαλονίκη 1999, σ. 58 και σημ. 56, με την παλαιότερη έρευνα (στο εξής: *Βόιον – Νότια Ορεστίς*)· δέχεται τα διευρυμένα όρια. Βλ. επίσης Γ. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, «Αιανή. Η έκθεση στο Αρχαιολογικό Μουσείο», *ΑΕΜΘ* 16/2002 (2004) 605 κ.ε. (στο εξής: «Αιανή. Η έκθεση»); Η. Κ. Σβέρκος, *Συμβολή στην ιστορία της Άνω Μακεδονίας των ρωμαϊκών χρόνων (Πολιτική. Οργάνωση – Κοινωνία – Ανθρωπωνυμία)*, (διδ. διατρ.), Θεσσαλονίκη 2000, ο οποίος επίσης δέχεται τα διευρυμένα όρια (στο εξής: *Συμβολή*).

6. Για την πραγμάτευση του θέματος και την κριτική των πηγών βλ. F. Papazoglou,

το ἔθνος τῶν Ἑλιμιωτῶν⁷ απαντάται στις πηγές ως Ἑλιμιῶτις⁸ ἢ Ἑλίμεια⁹ ἢ Ἑλίμια¹⁰ ἢ Ἑλημία¹¹ και σε επιγραφή του 216 μ.Χ. με τον εξελληνισμένο λατινικό ὄρο *ρεγιῶν Ἑλιμιωτῶν*¹².

Ἡ περιοχή κατεῖχε το νοτιότερο-νοτιοδυτικότερο τμήμα της Ἄνω Μακεδονίας, εκτεινόμενο και ἀπὸ τις δύο πλευρές του μέσου ρου του Αλιάκιμονα και οριζόμενο στα δυτικά-βορειοδυτικά –στα ὄρια με την Ορεσιίδα– ἀπὸ το Ἄσκιο, στα βόρεια ἀπὸ τα στενά της Σιάτιστας και τη χαμηλή περιοχή της Κίτρινης Λίμνης (πρῶην «Σαριγκιόλ») –ἀπὸ την πλευρά της Εορδαίας¹³. Τα Πιέρια ὄρη, ως τον αυχένα του Σαραντάπορου (Βολουστάνας), τη χωρίζουν ἀπὸ την Πιερία στα ανατολικά και τα χαμηλότερα υψώματα του Βερμίου ἀπὸ τη Βοττιαία στα βορειοανατολικά. Ὡς νότια-νοτιοανατολικά ὄρια¹⁴ οι περισσότεροι¹⁵

Les villes de Macédoine à l'époque Romaine [BCH Suppl. XIV], Paris 1988, σ. 245 σημ. 1 (στο ἐξῆς: *Les villes de Macédoine*). Αναφέρεται ἐκτὸς των ἄλλων και η αναγραφή Ἑλύμια ἢ Ἑλυμία που ἀποδίδεται στον ἐπώνυμο ἥρωα του γένους των Ελιμιωτῶν Ἑλυμο ἢ Ελύμα. Σχετικά βλ. και N. G. L. Hammond, *Ἱστορία της Μακεδονίας*, τ. Α', Θ. Γεωργιάδης (γενική επιμ.), Μ. Χαλκιοπούλου – Γ. Φωτιάδης – Θ. Γεωργιάδης (μτφρ.), Θεσσαλονίκη 1995, σ. 139.

7. Θουκυδίδης, 2.99.2· Σχετικά βλ. K. Liampi, «The Coinage of King Derdas and the History of the Elimote Dynasty», A. Burnett – U. Wartenberg – R. Witschonke (επιμ.), *Coins of Macedonia and Rome: Essays in Honour of Charles Hersh*, London, SPINK, 1998, σ. 5 κ.ε., κυρίως σημ. 5 (για το Κοινό των Ελιμιωτῶν με την παλαιότερη βιβλιογραφία). Για την ἱστορία της περιοχής κατὰ την περίοδο του μακεδονικού βασιλείου βλ. Η. Κ. Σβέρκος, «Ἡ περίοδος του Μακεδονικού Βασιλείου», Ν. Καλογερόπουλος (επιμ.), *Κοζάνη και Γρεβενά. Ὁ χώρος και οι Ἄνθρωποι*, Θεσσαλονίκη 2004, σσ. 150-154, και για τη ρωμαϊκή περίοδο βλ. Π. Μ. Νίγδελης, «Ἡ περίοδος της ρωμαϊκής κυριαρχίας», Ν. Καλογερόπουλος (επιμ.), *Κοζάνη και Γρεβενά. Ὁ χώρος και οι Ἄνθρωποι*, Θεσσαλονίκη 2004, σσ. 155-157.

8. Αρριανός, *Ἀνάβ.* 1.7.5· Livius, 45. 30.7.

9. Αριστοτέλης, *Πολιτ.* Ε.8.11· Στράβων, 7.7.8· Livius, 42. 53.5.

10. Ξενοφών, *Ἑλλην.* Ε.2.38· Livius, 31. 40.1.

11. Πρβλ. Φ. Πέτσας, «Οι χρονολογημένες επιγραφές ἀπὸ το ιερό της Μητρός των Θεῶν Αυτόχθονος στη Λευκόπετρα», *Πρακτικά του Η' Διεθνούς Συνεδρίου Ἑλληνικής και Ρωμαϊκής Επιγραφικής*, Αθήνα 3-9 Οκτωβρίου 1982, τ. Ι, Αθήνα 1984, σσ. 301-302.

12. Βλ. Πέτσας, *ὁ.π.*, σ. 304: ... οἰκοῦντες ρεγιῶν Ἑλιμιωτῶν ...

13. Για τα ὄρια αυτά βλ. παρούσα εργασία, σημ. 31.

14. Για τα ὄρια αυτά υπάρχουν σαφείς πληροφορίες στη λατινική οροθετική επιγραφή ἀπὸ την περραιβική Δολίχη (η επιγραφή βρέθηκε στην Ελασσόνα), σύμφωνα με την οποία ο αυτοκράτορας Τραϊανός, το 101 μ.Χ., καθορίζει τα σύνορα μεταξύ Ελιμιωτῶν και Δολιχιῶν. Σχετικά: A. J. Wace – S. Thompson, *BSA* 17 (1910-11) 193-204· Α. Αρβαντιόπουλος, *AE* (1923) 161-162. Για τις αρχαίες διαβάσεις της περιοχής βλ. Γ. Καραμήτρου-Μεντεσιδίδη, «Ἀπὸ την Ελιμιώτιδα στην Κάτω Μακεδονία. Σύγχρονες πορείες και αρχαίες διαβάσεις», *ΜΝΕΙΑΣ ΧΑΡΙΝ. Τόμος στη μνήμη Μαίρης Σιγανίδου*, Θεσσαλονίκη 1998, σσ. 103-114.

15. Hammond, *ὁ.π.*, σ. 137· Δ. Σαμσάρης, «Ἀπὸ την ἔρευνα της ἱστορικής γεωγραφίας της Δυτικής Μακεδονίας κατὰ την ελληνική και ρωμαϊκή αρχαιότητα», *4' Πανελλήνιο Ἱστορικό Συνέδριο, Θεσσαλονίκη 28-29 Μαΐου 1983*, Θεσσαλονίκη 1983, σ. 8· Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ὁ.π.*, σ. 245· Δ. Σαμσάρης, *Ἱστορική Γεωγραφία της ρωμαϊκής*

δέχονται την οροσειρά των Καμβουνίων και σύνορα με τη θεσσαλική Περιοχίδα, ενώ τα δυτικά-νοτιοδυτικά όρια είναι μάλλον ασαφή. Σίγουρα περιλάμβανε, εκτός από το μεγαλύτερο τμήμα του νομού Κοζάνης, και ένα τμήμα του Νομού Γρεβενών, ίσως αυτό που αποδίδεται από ορισμένους στην Τυμφαία¹⁶, ενώ άλλοι υποστηρίζουν την άποψη ότι οι δύο περιοχές ταυτίζονται κυρίως κατά τους ελληνιστικούς χρόνους¹⁷. Το ίδιο παρατηρείται και για την επαρχία Βοΐου¹⁸ που η νεώτερη έρευνα¹⁹ την εντάσσει κατά το μεγαλύτερο τμήμα της στην Ορεσιίδα.

Εκτός της Αιανής²⁰, κέντρου της περιοχής, γνωστού από τις πηγές και τα αρχαιολογικά δεδομένα²¹, ανάλογες αναφορές υπάρχουν για την Καισάρεια²²,

επαρχίας Μακεδονίας. Το τμήμα της σημερινής Δυτικής Μακεδονίας, Θεσσαλονίκη 1989, σ. 44 (στο εξής: *Ιστορική Γεωγραφία*).

16. A. Philippson, *Die griechischen Landschaften*, Bd. II, 1, Frankfurt am Main 1956, σ. 216 και χάρτης: Hammond, *ό.π.*, σ. 139· Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Βοΐον – Νότια Ορεσίς*, *ό.π.*, σ. 61 κ.ε.

17. Μ. Δήμιτσας, *Αρχαία Γεωγραφία της Μακεδονίας συνταχθείσα κατά τας πηγάς και τα βοηθήματα. Μέρος Δεύτερον, Τοπογραφία*, Αθήνα 1870-1874, (φωτομ. ανατύπωση, Θεσσαλονίκη 1988), σ. 69· Θ. Ριζάκης – Ι. Τουράτσογλου, *Επιγραφές Άνω Μακεδονίας*, τ. Α', Αθήνα 1985, χάρτης στο τέλος του τόμου· Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σσ. 229-230, 245, 246 χάρτης 8· Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, *ό.π.*, σ. 47· Γ. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Αιανή Κοζάνης* (Αρχαιολογικός οδηγός), Θεσσαλονίκη 1989, σ. 13· Γ. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Κοζάνη, πόλη Ελμιώτιδος* (Αρχαιολογικός οδηγός), Θεσσαλονίκη 1993, σ. 15 κ.ε.· Γ. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Αιανή* (Αρχαιολογικός οδηγός), Αθήνα 1996, σ. 7 κ.ε. (στο εξής: *Αιανή*). Για την Τυμφαία βλ. πρόσφατα: Χ. Καλλίνη, «Τυμφαία χώρα», *Εγνατία* 6 (2001-2002) 33-39, με την παλαιότερη βιβλιογραφία. Τα όρια της Τυμφαίας δεν είναι ιδιαίτερα σαφή.

18. Βλ. παρούσα εργασία, σημ. 17.

19. Σχετικά βλ. παρούσα εργασία, Ορεσίς.

20. Στέφανος Βυζάντιος, *Εθνικά*, λ. Αιανή.

21. Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σσ. 247-248, με την παλαιότερη βιβλιογραφία· Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, *ό.π.*, σσ. 69-71· Μ. Β. Hatzopoulos, *Macedonian Institutions under the Kings, I: A Historical and Epigraphical Study, II: Epigraphic Appendix* [ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 22 (I-II)], Athens 1996, σσ. 89-91. Για την ανασκαφική έρευνα στην Αιανή βλ. Γ. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, «Η αρχαία Αιανή», *Αρχαία Μακεδονία V Ανασκαφές κατά το Πέμπτο Διεθνές Συμπόσιο, Θεσσαλονίκη 10-15 Οκτωβρίου 1989*, Θεσσαλονίκη, Ίδρυμα Μελετών Χερσονήσου του Αίμου, 1993, σσ. 653-667, με συζήτηση για τη θέση της αρχαίας πόλης (στο εξής: «Η αρχαία Αιανή»)· Γ. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, «Αιανή 1983-1997», *ΑΕΜΘ* 10Α/1996 (1997) 23-40, ειδικότερα σ. 25 σημ. 7, με την παλαιότερη βιβλιογραφία συνοπτικά· Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Αιανή*, *ό.π.*· Γ. Καραμήτρου-Μεντεσίδη – Κ. Παπαγιαννάκης, «Αιανή. Σωστικές ανασκαφές προϊστορικών χρόνων», *ΑΕΜΘ* 11/1997 (1999) 67-80· Καραμήτρου-Μεντεσίδη, «Αιανή. Η έκθεση», *ό.π.*, σ. 602 κ.ε. Η Αιανή είχε ταυτιστεί με τη σημερινή ομώνυμη περιοχή (πρώην «Κάλλιανη»). Η νεώτερη όμως ανασκαφική έρευνα παρέχει ισχυρές ενδείξεις για την ταύτισή της με τη θέση «Μεγάλη Ράχη». Σχετικά βλ. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, «Η αρχαία Αιανή», *ό.π.*, σ. 657 κ.ε.

22. Ίεροκλής, *Συνέκδ.* 642.11. Σχετικά βλ. και Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σσ. 248-249· Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, *ό.π.*, σσ. 75-77.

την ομώνυμη Ελίμεια²³, την κόμη Γρήια²⁴ και την *Ὀβλοστίων πολιτεία*²⁵.

Θέσεις²⁶ ταυτόσημες ή παρακείμενες των σύγχρονων οικισμών: Αγία Παρασκευή, Ανθότοπος (πρώην «Καλπουτζιλάρ»), Βελβεντό, Βέρβερη, Ελάτη (πρώην «Λοζάνη»), Κερασιά, πόλη Κοζάνης, Κρόκος (πρώην «Γκόβλιτσα»), Κτένι, Άνω και Κάτω Κώμη (πρώην «Άνω και Κάτω Μπάνιτσα»), Λευκοπηγή (πρώην «Βελίστι» – «Ασπρονέρι»), Νεράιδα, Ξηρολίμνη, Οινόη (πρώην «Ινεσλί»), Παλαιογράτσιανο, Πολύμυλος, Ροδιανή (πρώην «Ραδουβίτσα»), Τρανόβαλο, Φρούριο (πρώην «Νιζίσκο») έδωσαν αρχαιότητες διεκδικώντας την ταύτιση με κάποιο αρχαίο πόλισμα της περιοχής, χωρίς αυτό να επιβεβαιώνεται μέχρι στιγμής από τις πηγές.

Το βορειότερο τμήμα του σημερινού Νομού Γρεβενών, που ίσως ανήκε στην αρχαία Τυμφαία, με θέσεις όπως ο Άγιος Γεώργιος (πρώην «Τσουρχλί») και το Σύδενδρο, θα μπορούσε να συμπεριλαμβάνεται στην Ελίμεια (Χάρτης 2).

Εορδαία (Χάρτης 1) : Η περιοχή της Εορδαίας αναφέρεται ως *Ἐορδαία* από τον Θουκυδίδη²⁷, ενώ οι περισσότερες πηγές²⁸ την αποκαλούν *Ἐορδαία*. Πρόκειται για την περιοχή²⁹ που ορίζεται από το όρος Βέρμιο ανατολικά και νοτιοανατολικά, συνορεύοντας με τη Βοττιαία και την Ελίμεια, το Άσκιο, το Μουρίκι και τους ανατολικούς πρόποδες του Βέρνου (όπου και οι λίμνες) στα νοτιοδυτικά, δυτικά και βορειοδυτικά αντίστοιχα, με σύνορα με τις περιοχές Ελίμειας, Ορεστίδας και Λυγκηστίδας και από τον Βόρα στα βόρεια, όπου η Λυγκηστίδα και η Αλμωπία³⁰.

23. Ο Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σσ. 75-77, δέχεται την ύπαρξη πόλης Ελίμειας, ενώ η Παρζογλου, *Les villes de Macédoine*, ό.π., σ. 249 κ.ε., με κριτική των πηγών και την παλαιότερη βιβλιογραφία, το αμφισβητεί. Ο Hatzopoulos, ό.π., συμφωνώντας με την Παρζογλου, θεωρεί ότι πρόκειται για το όνομα της περιοχής περισσότερο και όχι για το όνομα της πόλης. Με αφορμή την αναφορά του εθνικού *Ἐλμιώτης* σε επιγραφή του 3ου αι. π.Χ. από τη Μ. Ασία, ο Π. Νίγδελς, «Μακεδονικά Σύμμεικτα», *Τεχμήρια Α'* (1995) 173-179, πιθανολογεί την ύπαρξη άγνωστης πόλης (ΔΕ)ΤΕΛΑΣ στην περιοχή. Σχετικά βλ. και Σβέρκος, *Συμβολή*, ό.π., σ. 33 και σημ. 27.

24. Βλ. παρούσα εργασία, Εορδαία, σημ. 31.

25. Παρζογλου, *Les villes de Macédoine*, ό.π., σ. 255· Ριζάκης – Τουράτσογλου, ό.π., σσ. 51-52, αρ. 37· Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σσ. 77-79, με ανάγνωση *Ὀβλοστένων* και ταύτιση με τα στενά της Βολουστάνας.

26. Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σσ. 141-148· Α. Χονδρογιάννη-Μετόζη – Ε. Μαγγουρέτσιου, «Αλιάκιων 1997. Από την ανασκαφική έρευνα ελληνιστικών λειψάνων στη θέση Κάτω Μπράβας Βελβεντού», *ΑΕΜΘ* 11/1997 (1999) 57-66· Γ. Καραμήτρου-Μεντεσίδη – Μ. Βατάλη, «Πολύμυλος Κοζάνης», *ΑΕΜΘ* 11/1997 (1999) 81-92 (για τον Πολύμυλο).

27. Θουκυδίδης, 2.99.5.

28. Πολύβιος, *Ιστορ.* 18.23.3· Αρριανός, *Ανάβ.* 1.7.5· Livius, 31. 39.7, 31. 40.1, 42. 53.5· Στέφανος Βυζάντιος, *Εθνικά*, λ. *Ἐορδαία*. Υπάρχει επίσης η αναφορά Ὀρδαία. Βλ. παρούσα εργασία, σημ. 39, 8.

29. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Βόιον – Νότια Ορεστίς*, ό.π., σσ. 58-59.

30. Για τη γεωγραφική θέση της περιοχής και τη γειτνιάσή της με τις Λυγκηστίδα,

Περιλαμβάνει το σύγχρονο τμήμα του Νομού Κοζάνης, με κέντρο την Πτολεμαΐδα, μικρό τμήμα (το ανατολικό) του Νομού Φλώρινας –έως τις Πέτρες και την Κέλλη– και πολύ μικρό τμήμα (το νοτιοδυτικό) του Νομού Πέλλας. Για ένα νοτιότερο τμήμα, νότια του αποξηραμένου έλους της Κίτρινης Λίμνης (Σαριγκιόλ), υπάρχουν αμφιβολίες αν ανήκει στην Εορδαία ή στην Ελιμεία³¹.

Ορεινοί όγκοι πλαισιώνουν το λεκανοπέδιο της χώρας παρέχοντας φυσική προστασία, ενώ η ετυμολογία του ονόματος δεν θεωρείται άσχετη με την ύπαρξη πλούσιων υδροφόρων στρωμάτων στο λεκανοπέδιο: πέντε λίμνες: Βεγορίτιδα (Οστρόβου), Πετρών (πρώην «Πέτεροσκο»), Χειμαδίτιδα (πρώην «Ρούντινικ»), Ζάζαρη και στο νότιο άκρο η αποξηραμένη σήμερα Κίτρινη Λίμνη (πρώην «Σαριγκιόλ») και ο Εορδαϊκός ποταμός, που διαρρέει την περιοχή από νότο προς βορρά³².

Οι πληροφορίες για την ιστορία της Εορδαίας είναι λίγες³³. Η περιοχή παρουσιάζει ενδιαφέρον κυρίως λόγω των σημαντικών διαβάσεων που περιλάμβανε και που αργότερα έγιναν διακλαδώσεις της Εγνατίας οδού³⁴. Αντίστοιχα οι πληροφορίες που διαθέτουμε για τους οικισμούς της περιο-

Ελιμώτιδα, Βοττιαία: Στράβων, 7.7.4: *Ἐκεῖθεν ἐστὶ παρὰ Βαρνοῦντα καὶ διὰ Ἡρακλείας, Λυγκηστῶν καὶ Ἑορδῶν εἰς Ἑδεσσαν καὶ Πέλλαν* Livius, 31. 39.40, όπου ο ύπατος Gaius Sulpicius Galba, αφού ληλάτησε την Εορδαία, πέρασε στην Ελιμώτιδα. Πρβλ. επίσης Livius, 42. 53.5 για την πορεία του Περούα, ο οποίος έφτασε στην Ελιμώτιδα, αφού πρώτα διέσχισε την Εορδαία. Ειδικότερα, για τα ανατολικά όρια, που συμπίπτουν με τα σημερινά όρια Δυτικής και Κεντρικής Μακεδονίας και ταυτίζονται με την οροσειρά του Βερμίου, η επικοινωνία της περιοχής με την όμορή της Βοττιαία γινόταν μέσω της διάβασης Καστανιάς (Χάδοβας) στο νότιο άκρο του Βερμίου και Γραμματικού στο αντίστοιχο βόρειο και μέσω της διάβασης της Έδεσσας μεταξύ Βερμίου και Βόρα. Η τελευταία αυτή οροσειρά μαζί με το Βέρονο αποτελούν τα φυσικά όρια της Εορδαίας με τη Λυγκηστίδα με επικοινωνία μέσω των στενών του Κλειδιού (Κιολί Ντερβέν) απ' όπου περνούσε η Εγνατία οδός. Σχετικά: Papazoglou, *Les villes de Macédoine*, ό.π., σ. 159· Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σ. 54· Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Βόιον – Νότια Ορεστίς*, ό.π., σ. 59 και σημ. 58.

31. Ο Χατζόπουλος διερωτάται μήπως το νότιο αυτό τμήμα ανήκει στην Ελιμώτιδα. Σχετικά: Μ. Β. Χατζόπουλος, «Χώρα και κόμης της Βέροιας», «*Μνήμη Δ. Λαζαρίδη. Πόλις καὶ χώρα στην αρχαία Μακεδονία και Θράκη*», *Πρακτικά Αρχαιολογικού Συνεδρίου, Καβάλα 9-11 Μαΐου 1986*, Θεσσαλονίκη 1990, σ. 61 σημ. 49. Πρβλ. και Πέτσας, ό.π., σ. 305. Η Papazoglou, *Les villes de Macédoine*, ό.π., σ. 254, εντάσσει στην Ελιμώτιδα την Κοιλάδα, χώρο εύρεσης της επιγραφής με την επιστολή του Φιλίππου Ε' και την πόλη ή κόμη *Γρήμα* που μαρτυρείται στην επιστολή. Οι Ριζάκης – Τουράτσογλου, ό.π., σσ. 85-87, αρ. 87 εντάσσουν την επιστολή στις επιγραφές από την Εορδαία, τοποθετώντας κατά συνέπεια την Κοιλάδα στην Εορδαία. Η Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Βόιον – Νότια Ορεστίς*, ό.π., σ. 59 και σημ. 59, θεωρεί την περιοχή τμήμα της Ελιμώτιδας.

32. Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σ. 53. Ταυτίζει τον Εορδαϊκό με το σημερινό ρέμα Πενταβρύσου.

33. Hammond, ό.π., σ. 129 κ.ε.· Papazoglou, *Les villes de Macédoine*, ό.π., σ. 159.

34. Βλ. παρούσα εργασία, σημ. 30.

χής, τους τοποθετούν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο πάνω ή κοντά σ' αυτήν την πορεία. Σημαντική μπορεί να θεωρηθεί επίσης η ύπαρξη λειψάνων βυζαντινών οχυρώσεων –πιθανότατα στη θέση αρχαίων– κυρίως κοντά στις ορεινές διαβάσεις, για τον έλεγχο τους ή την απόκρουση εχθρικών στρατευμάτων³⁵. Παρόλο που η περιοχή ανήκε γεωγραφικά στην Άνω Μακεδονία, διοικητικά υπαγόταν στην Κάτω³⁶.

Ιδιαίτερα φαίνεται ότι απασχόλησε την έρευνα η διπλή ή και τριπλή αναφορά του ονόματος της Εορδαίας για διαφορετικές τοπογραφικές επισημάνσεις. Η παλαιότερη έρευνα θεωρούσε την ύπαρξη πόλης με το όνομα Εορδαία επιβεβαιωμένη³⁷, παρόλο που η ερμηνεία των πηγών έχει δώσει συγκεχυμένα συμπεράσματα. Ο Πλίνιος³⁸ αναφέρει το όνομα της πόλης μαζί με άλλων στο εσωτερικό της Μακεδονίας και δυτικά του Αξιού, πιθανότατα στον γεωγραφικό χώρο όπου εκτοπίστηκαν οι Εορδαίοι από τους επήλυδες Μακεδόνες. Ο Στέφανος Βυζάντιος³⁹ δίνει δύο λήμματα για την ίδια κοινότητα: *Ἐορδαῖαι δύο χωρῶν, Μυγδονίας καὶ Μακεδονίας. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι δύο ἢ μὲν Ἰβηρίας ἢ δὲ Θράκης, ἀπὸ Ἐορδοῦ τινός. ὁ οἰκίτωρ Ἐορδαῖος, ὀξύνεται δὲ τὸ Ἐορδός ὡς Ἡρωδιανός ἔκτη. Ἐκκλήθησαν καὶ Ἐορδισταὶ ἀπὸ τοῦ ἐορδίζω, ὡς Λυδὸς λυδίζω* επίσης *Ἐορδαία πόλις Μακεδονίας, τὸ ἔθνηκόν Ὀρδοί. Λέγονται καὶ Ὀρδαῖοι ὡς Νίκανδρος*⁴⁰. Η πρώτη αναφορά δίνει τρεις διαφορετικές εκδοχές του εθνικού της φυλετικής περιοχής, ενώ η δεύτερη σηματοδοτεί την πόλη χωρίς όμως καμία τοπογραφική πληροφορία. Η Παπαζογλου⁴¹ θεωρεί πως η συγκεκριμένη πηγή χρησιμοποιεί συχνά τον όρο *πόλις* για τη δήλωση περισσότερο μιας πολιτικής ενότητας παρά ενός αστικού κέντρου. Ο Hammond⁴² υποθέτει –εσφαλμένα κατά την

35. Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σσ. 54-56.

36. Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, ό.π., σ. 159 και σημ. 2. Την εντάσσει για ιστορικούς λόγους στην Κάτω Μακεδονία.

37. Μ. Δήμιτσας, *Η Μακεδονία εν λίθοις φθεγγομένοις και μνημείοις σωζομένοις, ήτοι πνευματική και αρχαιολογική παράστασις της Μακεδονίας εν συλλογή 1409 ελληνικών και 189 λατινικών επιγραφών και εν απεικονίσει των σπονδαιοτέρων καλλιτεχνικών μνημείων*, τεύχ. Α', Β', Αθήνα 1896, Θεσσαλονίκη 1988 (φωτομ. ανατύπωση), σ. 243 (στο εξής: *Η Μακεδονία εν λίθοις*)· *RE* V/2 (1905) 2656 (E. Oberhammer)· Ν. Παπαδάκης, «Εκ της Άνω Μακεδονίας», *Αθηνά* 25 (1913) 436· Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σ. 170.

38. Plinius, HN 4.8.34: ...*Scydra, Eordaea, Mieza, ...*· ο ίδιος όμως, HN 4.8.35, αναφέρει το όνομα *Eordenses* μεταξύ παρομοίων (*Altopri, Pelagones, Mygdones*), με φυλετικό μάλλον χαρακτήρα.

39. Στέφανος Βυζάντιος, *Εθνικά*, λ. Ἐορδαία και Ὀρδαία.

40. Πρόκειται για τον Νίκανδρο από την Κολοφώνα που έζησε στο δεύτερο μισό του 2ου αι. π.Χ.

41. Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, ό.π., σσ. 166-167. Αγνοεί εντελώς τον συσχετισμό της Εορδαίας με τη Θράκη.

42. Hammond, ό.π., σ. 129.

Parazoglou⁴³ – ερμηνεύοντας τον Πλίνιο, την ύπαρξη μίας πόλης με το όνομα Ὀρδαία κοντά στη Νάουσα διαφοροποιώντας την από την Εορδαία που υποθέτει ότι θα πρέπει να τοποθετηθεί κοντά στις Πρέσπες⁴⁴. Επιγραφικές μαρτυρίες⁴⁵ βεβαιώνουν ότι τουλάχιστον κατά τους πρώτους αυτοκρατορικούς χρόνους υπάρχει μία civitas με το όνομα Εορδαία, η δομή της όμως μας είναι άγνωστη.

Εκτός από το πιθανό ομώνυμό της πόλις, στην Εορδαία είναι επίσης γνωστή από τη φιλολογική παράδοση και τα αρχαιολογικά δεδομένα η ύπαρξη και η θέση της Ἀρνισσας⁴⁶, της Βοκερίας⁴⁷ και της Κέλ-

43. Parazoglou, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σ. 166 και σημ. 37, σ. 167 και σημ. 40. Για την εκτενή συζήτηση πάνω στο θέμα βλ. Καραμήτρου-Μεντεσιδή, *Βόιον – Νότια Ορεστίς*, *ό.π.*, σσ. 60-61.

44. Για τον σχολιασμό βλ. Ριζάκης – Τουράτσογλου, *ό.π.*, σ. 11 και σημ. 3, με τη σχετική βιβλιογραφία: Καραμήτρου-Μεντεσιδή, *Βόιον – Νότια Ορεστίς*, *ό.π.*, (Εορδαία, Ορεστίδα).

45. CIL X 2, αρ. 8219· J. W. Kubitschek, *Imperium Romanum: tributim discriptum*, Praga 1889, (ed. anastatica 1972), σ. 242· *Γλαῦκα Λουκίων Ἐορδαία...*: Φ. Πέτσας, *ΑΔ* 21 (1966), Χρον. Β2, σ. 354. Επίσης τμητική επιγραφή από τον Φιλώτα Φλώρινας: Ἐορ[δαίων] ἡ βουλὴ ἀ[νέστησεν]: Ε. Κεφαλίδου – Κ. Μοσχάκης, «Αρχαιολογικές έρευνες στην Εορδαία: Ανασκαφή στην “Ἀσπρη Πόλη” και μία νέα επιγραφή από τον Φιλώτα», *ΑΕΜΘ* 9/1995 (1998) 43-45· Ε. Κεφαλίδου – Ρ. Μ. Νιγδελίς, «Die Eordaier und das Koinon der Makedonen in einer neuen Ehreninschrift», *Hermes* 128 (2000) 152-163. Πρβλ. Καραμήτρου-Μεντεσιδή, *Βόιον – Νότια Ορεστίς*, *ό.π.*, σ. 260 σημ. 763, με τον σχετικό σχολιασμό. Ο Σβέρκος, *Συμβολή*, *ό.π.*, σ. 40, αμφισβητεί την ύπαρξη πόλης Εορδαίας και θεωρεί ότι το όνομα αναφέρεται στην περιοχή.

46. Ένα από τα αρχαιότερα μακεδονικά πολιίσματα και σύμφωνα με τον Θουκυδίδη, 4.128.3, το πρώτο που συναντούσε κανείς καθώς διάβαινε από τη Λυγκηστίδα στην Εορδαία: *Βρασίδας δὲ ὡς ἀντελάβετο τῶν μετέρων κατὰ ἀσφάλειαν μᾶλλον ἰὼν αὐθημερὸν ἀφικνεῖται ἐς Ἄρνισσαν πρῶτον τῆς Περγάκκων ἀρχῆς ...*, του οποίου όμως η ακριβής θέση αλλά και η βιωσιμότητα δεν έχουν προσδιοριστεί. Το όνομα αναφέρεται μ' αυτή τη μορφή μόνο από τον Θουκυδίδη, ενώ μνεία του κρύβει ο αλλοιωμένος κατά τον W. Tomaschek, *ZÖG* 18 (1867) 717, τύπος *Λάρισσα* στον Συνέκδημο του Ιεροκλή, 638.11, ο οποίος τον διορθώνει σε Ἄρνισσα. Κατά την επικρατέστερη άποψη η Ἄρνισσα τοποθετείται κοντά στο πέραςμα του Κλειδιού (Κιολί Ντερβέν), στον Σωτήρα ή στις Πέτρες, και όχι στην κοιλάδα του Οστρόβου ή στο ίδιο το Ὀστρόβο (σημ. Ἄρνισσα). Σχετικά: Hammond, *ό.π.*, σσ. 128-129· Parazoglou, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σσ. 161-162, με την παλαιότερη βιβλιογραφία.

47. Το όνομα είναι γνωστό από έναν μακεδονικό σταδιοδείκτη του 3ου αι. π.Χ. από τη διάβαση του Κλειδιού (Κιολί Ντερβέν): *ἐγ Βοκερίας στάδιοι ἑκατόν*. Βλ. L. Gouнарopoulos – M. B. Hatzopoulos, *Les milliaires de la voie Egnatienne entre Héraclée des Lyncestes et Thessalonique* [ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 1], Athènes 1985, σ. 22 σημ. 2, με τη σχετική βιβλιογραφία. Πρβλ. Parazoglou, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σ. 164 σημ. 24. Το παραπάνω σε συσχετισμό με την αναφορά «*Begorritim*» σε χωρίο του Λιβίου: Livius, 42. 53.5, τοποθετεί ένα πιθανό πόλιςμα στη λίμνη Οστρόβου, κατά μία άποψη, κοντά στον παραλίμνιο σύγχρονο οικισμό Φαράγγι, όπου παλαιότερα με την απομάκρυνση των νερών της λίμνης ήρθαν στο φως τμήματα αρχαίων οικισμών κλασικών και ελληνοιστικών χρόνων. Σχετικά: Φ. Πέτσας, *ΑΔ* 17 (1961-1962), Χρον. Β', σ. 216· ο ίδιος, *BCH* 85 (1961) 775-776· Ρ. Mackay, «The route of the via Egnatia around lake Ostrovo», *Αρχαία Μακεδονία II. Ανα-*

λης⁴⁸, ενώ επιγραφικά μαρτυρούνται και η Βρύνη⁴⁹ και η Κράννα ή Κραννέστα⁵⁰.

Μία σειρά σύγχρονων οικισμών και θέσεων, που έχουν δώσει κινητά ευρήματα –κυρίως επιγραφές– καθώς και οικοδομικά κατάλοιπα, διεκδικούν την ταύτιση με αντίστοιχες, πιθανές αρχαίες θέσεις της περιοχής, χωρίς όμως επιβεβαίωση των πηγών. Πρόκειται για τις θέσεις⁵¹: Άγιοι Ανάργυροι (πρώ-

κωνώσεις κατά το Δεύτερο Διεθνές Συμπόσιο, Θεσσαλονίκη 19-24 Αυγούστου 1973, Θεσσαλονίκη, Ίδρυμα Μελετών Χερσονήσου του Αίμου, 1977, σσ. 208-209· Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σσ. 169, 264 σημ. 15· ο ίδιος, *αυτ.*, σσ. 169-170, θεωρεί πιθανότερη την ταύτιση οικισμού στη θέση «Παλιοχώρι», σε απόσταση 1 χιλιόμετρο από το Φαράγγι, με τη Βοκερία και τοποθετεί την ακρόπολή της στο ύψωμα «Σαρλίκ», όπου λείψανα οχύρωσης. Θεωρεί ότι η Βοκερία στους ρωμαϊκούς χρόνους θα μπορούσε να καταταχθεί στην οικιστική βαθμίδα της κόμης. Ο Hammond, ό.π., σσ. 74-75, υπολογίζει ότι η Βοκερία θα πρέπει να βρισκόταν περίπου στο κέντρο της λίμνης Οστρόβου, πιθανότερα μεταξύ του σύγχρονου οικισμού του Αγ. Παντελεήμονα και του ακρωτηρίου Σουτ Μπουρούν (Μύτη) και πιθανώς πάνω στην Εγνατία οδό. Σ' ένα επίγραμμα του Αντιπάτρου του Θεσσαλονικέως ο Φ. Πέτσας, *ΑΑΑ* 4 (1971) 115-117, αναγνώρισε στη λέξη Βοκέριος το εθνικό όνομα της Βοκερίας. Βλ. και Παπαζογλου, *αυτ.*, σ. 165 και σημ. 29· η ίδια, στη σ. 166, διερωτάται αν πρόκειται για υποδιαίρεση της civitas των Εορδαίων.

48. Itin. Ant. 319, 1-3· Ιεροκλής, *Συνέκδ.* 638.7. Οι περισσότεροι μελετητές τοποθετούν την Κέλλη στον λόφο Γκράντισα κοντά στις Πέτρες. Σχετικά: Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σ. 170, με την παλαιότερη βιβλιογραφία. Η Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, ό.π., σσ. 163-164, συμμερίζεται την άποψη του Ch. Edson, *CIPhil* 46 (1951) 1κ.ε., και θεωρεί πιθανότερη την ταύτιση της πόλης με τη Βεγόρα.

49. Ριζάκης – Τουράτσος, ό.π., σσ. 111-112, αρ. 115.

50. Την ύπαρξη εγκατάστασης με το όνομα αυτό πιθανολογεί η μνεία του εθνικού Κραννέστης συνοδευόμενου από το Έορδαίος σε επιτύμβια επιγραφή από την Ηράκλεια Λυγκηστίδας, χωρίς καμία τοπογραφική πληροφορία. Σχετικά: Μ. Dimitsas, *BCH* (1880) 101, αρ. 1· E. Preuner, *AM* 46 (1921) 11, αρ. 22· SEG I, σ. 67, αρ. 292. Ο Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σσ. 171, 265 σημ. 29-30, υποθέτει ότι η θέση πρέπει να σχετιστεί με υδροφιλή τοποθεσία στην Εορδαία λόγω μιας ετυμολογικής ερμηνείας του εθνικού Κραννέστης.

51. Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, ό.π., σσ. 168-169, με τις σχετικές σημειώσεις για την ιστορία της έρευνας στις περιοχές· Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σσ. 171-181. Υπάρχουν διαφωνίες για τις θέσεις Ανατολικό και Βοσκοχώρι, που οι παραπάνω δέχονται ότι ανήκουν στην Εορδαία, ενώ πολλοί μελετητές, ανεβάζοντας τα όρια της Εορδαίας βορειότερα, τις τοποθετούν κατ' ανάγκη στην Ελιμώτιδα. Σχετικά βλ. ό.π., σημ. 31 κ.ε. Ειδικότερα για τα αποτελέσματα της νεώτερης έρευνας Χρ. Ζιώτα – Γ. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, «Αρχαιότητες της επαρχίας Εορδαίας Νομού Κοζάνης», *ΑΕΜΘ* 2/1988 (1991) 27-39· Χ. Ζιώτα – Κ. Μοσχάκης, «Από την Αρχαιολογική έρευνα στην αρχαία Εορδαία. Η ανασκαφή στο Φιλώτα Φλώρινας», *ΑΕΜΘ* 11/1997 (1999) 43-56· Μ. Ακαμάτη – Π. Βελένη, *Νομός Φλώρινας. Από τα προϊστορικά στα ρωμαϊκά χρόνια. (Αρχαιολογικός οδηγός)*, Αθήνα 1987, σσ. 5-8. Για τις Πέτρες: Π. Αδάμ-Βελένη, «Πρώτες ειδήσεις για μια νέα ελληνιστική πόλη στη Μακεδονία», *Πρακτικά XII Διεθνούς Συνεδρίου Κλασικής Αρχαιολογίας Αθήνα 4-10 Σεπτεμβρίου 1983*, τ. Δ', Αθήνα 1988, σσ. 7-11, πίν. 1-2· η ίδια, «Πέτρες 1991. Τρία νέα ευρήματα», *ΑΕΜΘ* 5/1991 (1994) 71-82· η ίδια, «Πέτρες Φλώρινας: Δώδεκα χρόνια ανασκαφής», *ΑΕΜΘ* 10Α/1996 (1997) 1-22· η ίδια, *Πέτρες Φλώρινας. Περιήγηση σε μία ελληνιστική πόλη. (Αρχαιολογικός οδηγός)*, Θεσσαλονίκη 1998, σ. 8 κ.ε.

ην «Ρούντικ»), Άγιος Δημήτριος (πρώην «Τοπτσιλάρ»), θέση «Παναγία» μεταξύ Αγίου Χαραλάμπου (πρώην «Ισακλάρ») και Βοσκοχωρίου (πρώην «Τσομπανλή»), Άγιος Χριστόφορος (πρώην «Τρέπιστα»), Ακρινή (πρώην «Ινόμπαση»), Ανατολικό (πρώην «Ινελί» ή «Εβρενεσί»); Αναράχη (πρώην «Ντέβρη»), Αντίγονος (πρώην «Κιοσελέρ»), Ασβεστόπετρα (πρώην «Χασάνκιοϊ»), θέση «Τσαίρια εκκλησιάς» μεταξύ Βεγόρας (πρώην «Νόβιγκραντ») και Λακκιάς (πρώην «Ελλέβης»), θέση «Μπάνια» μεταξύ Αετού και Λιμνοχωρίου (πρώην «Τσερκέζκιοϊ» ή «Άγιοι Θεόδωροι»), Δροσερό (πρώην «Έλος»), Εξοχή (πρώην «Μπαρακλή»), Ερμακιά (πρώην «Φραγκόστι»), Καρδιά (πρώην «Τρέμπενο»), Καπνοχώρι (πρώην «Σοφουλάρ»), Καρνοχώρι (πρώην «Καζλούκιοϊ»), Κόμανος, Κομνηνά (πρώην «Ούτσανα»), Μαυροπηγή (πρώην «Καραμπουνάρ»), Μεσόβουνο (πρώην «Κρίμσια»), Πέτρεις, Ποντοκώμη (πρώην «Ερντομουσλί»), Πύργοι (πρώην «Κατράνιτσα»), Ρυάκιο (πρώην «Μορανλί»), Σπηλιά (πρώην «Βοεβοδίνα»), Τετράλοφος (πρώην «Ντορταλί»), Χαραυγή (πρώην «Αμύγδαλα» – «Τζουμάς»);).

Ορεστίς (Χάρτης 1): Η περιοχή, γνωστή από τη φιλολογική παράδοση ως *Όρεστίς*⁵², *Όρεσιτιάς*⁵³ ή *Όρεστιά*⁵⁴, κατελάμβανε την ευρύτερη περιοχή της Καστοριάς και του άνω ρου του Αλιάκμονα, συνορεύοντας με τις περιοχές που προηγήθηκαν, καθώς και με την Παραναία και τη Δασσαρήτιδα στα δυτικά. Ομόφωνα η έρευνα⁵⁵ έχει αποφανθεί μόνο για τα ανατολικά όρια με τις περιοχές Λυγκηστίδα και Εορδαία, μέσω των ορεινών όγκων του Περιστέρ-Πλάνινα (Βαρνούντα)⁵⁶, Βέρνου και Άσκιου. Ως προς τα λοιπά όρια οι απόψεις είναι αντικρουόμενες.

Όσον αφορά στα νότια-νοτιοανατολικά όρια, ο Hammond δέχεται ότι η Ορεστίδα βρίσκεται νότια του Πραμόριτσα, ενώ ό,τι σημειώνεται μετά τη συμβολή του με τον Αλιάκμονα ανήκει στην Ελιμιώτιδα⁵⁷. Η Παπαζογλου δέχεται πιο διευρυμένα τα όρια αυτά συμπεριλαμβάνοντας στην Ορεστίδα τις Λικνάδες, τη Νεάπολη, τον Άγιο Γεώργιο (πρώην «Τσούρχλι») Γρεβενών, το Τσοτύλι, την Εράτυρα⁵⁸, τη Σιάτιστα και το Παλαιόκαστρο⁵⁹. Οι Ριζάκης και Τουράτσογλου συμφωνούν ως προς τα υπόλοιπα με την προηγούμενη, θεωρούν όμως την ευρύτερη περιοχή Σιάτιστας και Παλαιόκαστρου τμήμα της

52. Diodorus Siculus, 16.93.3· Livius, 33. 34.6, 31. 40.1.

53. Στράβων, 7.7.8.

54. Στέφανος Βυζάντιος, *Εθνικά*, λ. Ορεστιά· Αππιανός, Συρ. 63: *Όρεστιά*.

55. Hammond, *ό.π.*, σ. 130· Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σ. 234· Σαμιάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, *ό.π.*, σ. 50· Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Βόιον – Νότια Όρεστίς*, *ό.π.*, σ. 80.

56. Βλ. παρούσα εργασία, Λυγκηστίς, σημ. 78.

57. Hammond, *ό.π.*, σ. 131.

58. *Ο.π.*, σ. 133, με πιθανότητα εσφαλμένη ερμηνεία.

59. Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σ. 235 χάρτης 7, σσ. 244-245.

Ελιμιώτιδας⁶⁰ και τοποθετούν τον Άγιο Γεώργιο (πρώην «Τσούρχλι») και το Σύδενδρο στην Τυμφαία. Τέλος η Καραμήτρου-Μεντεσίδη⁶¹ δέχεται τη Σιάτιστα και την Εράτυρα στην Ελιμιώτιδα και συμφωνεί ως προς τα υπόλοιπα με τους Ριζάκη και Τουράτσογλου.

Για τα βόρεια όρια η Παπαζογλου⁶² και οι Ριζάκης και Τουράτσογλου συμφωνούν ότι η Μικρή Πρέσπα βρίσκεται στην Ορεστίδα, επομένως οι δεύτεροι ταυτίζουν τα βόρεια όρια της περιοχής με τα αντίστοιχα σύγχρονα σύνορα Ελλάδας-Αλβανίας⁶³. Ορθά η Καραμήτρου-Μεντεσίδη θεωρεί τον χώρο των Πρεσπών γεωγραφικά και πολιτισμικά ενιαίο, επομένως προτείνει μία μετατόπιση των ορίων βορείως της Μεγάλης Πρέσπας⁶⁴.

Τέλος, για τα δυτικά όρια οι Ριζάκης και Τουράτσογλου ακολουθούν τη σύγχρονη συνοριακή γραμμή Ελλάδας-Αλβανίας, επεκτείνοντας τα όρια της Ορεστίδας ελάχιστα δυτικότερα του νοτιοδυτικού άκρου της Μικρής Πρέσπας⁶⁵. Η Παπαζογλου συμπεριλαμβάνει την περιοχή του άνω ρου του Δέβολ στην Ορεστίδα, θεωρώντας όριό της με τη Δασσαρήτιδα το πέρασμα Τσαγγόν⁶⁶. Η Καραμήτρου-Μεντεσίδη συμφωνεί διευρύνοντας όμως υπερβολικά τα όρια προς τα δυτικά μέχρι τη λίμνη Μαλίη και την περιοχή της Κορυτσάς⁶⁷.

Με λίγες διαφοροποιήσεις από όλους τους πιο πάνω μελετητές τα νότια όρια της Ορεστίδας εκτείνονται ως πριν από την περιοχή Αγίου Γεωργίου (πρώην «Τσούρχλι») Γρεβενών, τα δυτικά λίγο δυτικότερα των βορειοδυτικών σύγχρονων ορίων Ελλάδας-Αλβανίας και τα βόρεια βορείως των Πρεσπών, περιλαμβάνοντας – ως προς το σημερινό ελληνικό τμήμα της, τον Νομό Καστοριάς, μικρό τμήμα (δυτικό) του Νομού Φλώρινας, το μεγαλύτερο τμήμα της Επαρχίας Βοΐου του Νομού Κοζάνης και πολύ μικρό (βόρειο) τμήμα του Νομού Γρεβενών (Χάρτης 1, 3).

Οι πηγές αναφέρουν θέσεις στην περιοχή, όπως το Άργος Ορεστικόν⁶⁸,

60. Ριζάκης – Τουράτσογλου, *ό.π.*, χάρτης στο τέλος του τόμου.

61. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Βόιον – Νότια Ορεστίς*, *ό.π.*, σ. 81 κ.ε.

62. Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σ. 242.

63. Ριζάκης – Τουράτσογλου, *ό.π.*, ωστόσο κάποιες από τις επιγραφές αυτές εξετάζονται στο τμήμα του τόμου για τη Λυγκηστίδα.

64. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Βόιον – Νότια Ορεστίς*, *ό.π.*, σ. 81.

65. Ριζάκης – Τουράτσογλου, *ό.π.*

66. Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σσ. 234, 235 χάρτης 7, σ. 243.

67. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Βόιον – Νότια Ορεστίς*, *ό.π.*, σ. 83 κ.ε., με ερμηνεία των πηγών και αναφορά της παλαιότερης βιβλιογραφίας.

68. Στράβων, 7.7.8 ...*λέγεται δὲ τὴν Ὀρεστιάδα...κτίσαι δὲ καὶ πόλιν, καλεῖσθαι δ' αὐτὴν Ἄργος Ὀρεστικόν...* Αππιανός, Συρ. 63: ...*Ἄργος τὸ ἐν Ὀρεστεία ὅθεν οἱ Ἀργεάδαι Μακεδόνες...* Η ίδρυσή του αποδίδεται στον επώνυμο ήρωα του έθνους των Ορεσπών. Για τους Ορεστούς: Θουκυδίδης, 2.80.6 και IG XI, 4, αρ. 1118· Ριζάκης – Τουράτσογλου, *ό.π.*, σσ. 168-176 αρ. 186, σσ. 179-181 αρ. 188, με την παλαιότερη βιβλιογραφία. Η

το Κέλετρο⁶⁹, τη Διοκλητιανούπολη⁷⁰, ενώ επιγραφικές μαρτυρίες κάνουν γνωστή την ύπαρξη της Βάττυνας⁷¹ και της Λύκης⁷².

Υλικά κατάλοιπα και κινητά ευρήματα από παραδόσεις ή κατασχέσεις αναφέρονται στις θέσεις⁷³: Αγία Άννα (πρώην «Ρεδιγκόσδι»), Αηδονοχώρι, Αλιάκμων (πρώην «Παλιούρι» ή «Βρατίν»), Αμμουδάρα (πρώην «Πισιάκι»

έρευνα έχει ταυτίσει το Άργος Ορεστικό με τη σύγχρονη ομώνυμη θέση [θέση «Αρμενοχώρι» Άργους Ορεστικού (Χρούπιστας), το οποίο δεν ταυτίζεται με τον ομώνυμο σύγχρονο οικισμό της Λυγκηστίδας]. Σχετικά: Hammond, *ό.π.*, σ. 136· Papazoglou, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σ. 235 χάρτης 7, σσ. 237-238· Σαμισάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, *ό.π.*, σσ. 149-150: Θεωρεί ότι το σύγχρονο Άργος Ορεστικό ταυτίζεται με το αρχαίο και συμφωνεί με τον προηγούμενο στη μετωνυμία της πόλης σε Διοκλητιανούπολη. Για τη Διοκλητιανούπολη και την ταύτισή της με τη θέση Αρμενοχώρι βλ. Θ. Παπαζώτος, «Ανασκαφή Διοκλητιανουπόλεως. Οι πρώτες εκτιμήσεις», *ΑΔ* 43 (1988) [1995] 195-218.

69. Livius, 31. 40.1-4. Σχετικά βλ. και Ν. Μουτσόπουλος, «Η Καστοριά, Ιστορία – Μνημεία – Λαογραφία από την ίδρυσή της μέχρι τον 10ο μ.Χ. αιώνα. Προϊστορική, Ιστορική και Παλαιοχριστιανική Εποχή», *ΕΕΠΣΑΠΘ ΣΤ' 1* (1973-1974) 370-375, 407-410· Papazoglou, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σ. 238· Hammond, *ό.π.*, σ. 136. Ταυτίζεται με την πόλη της Καστοριάς.

70. Papazoglou, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σσ. 238-239: την τοποθετεί με βάση την ερμηνεία των πηγών (Προκόπιος, *Περί κτισμ.* 4.3.273) και την παλαιότερη βιβλιογραφία στο νησάκι της λίμνης της Καστοριάς (θέση Κελέτρον και σημερινής Καστοριάς). Για την αντίθετη άποψη βλ. εδώ, σημ. 68 και Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Βόιον – Νότια Ορεστίς*, *ό.π.*, σ. 90 σημ. 208, με τις απόψεις της παλαιότερης έρευνας.

71. Το όνομα της πόλης είναι γνωστό από την επιγραφή με το «δόγμα των Βαττυναίων» που βρέθηκε στη θέση «Σκάλι», έξω από το Κρανοχώρι Καστοριάς. Σχετικά: Ριζάκης – Τουράτσογλου, *ό.π.*, σσ. 168-176 αρ. 186, με την παλαιότερη βιβλιογραφία.

72. *Ό.π.*, σσ. 138-139 αρ. 149, με την παλαιότερη βιβλιογραφία. Εξετάζουν τις επιγραφές στο τμήμα του τόμου για τη Λυγκηστίδα. Βλ. και εδώ σημ. 75. Για τη Λύκη: Papazoglou, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σ. 242· Σαμισάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, *ό.π.*, σ. 153. Τα ερείπια που βρέθηκαν στο νησάκι του Αγίου Αχιλλείου της Μικρής Πρέσπας, καθώς και τα κινητά ευρήματα που ανασύρουν οι ψαράδες της λίμνης και τα εντοχιζόμενα μέλη σε κτίρια της περιοχής αποτελούν ενδείξεις για την ύπαρξη πόλης στην πιθανή λωρίδα γης που συνέδεε το νησί με την ξηρά. Για τη νεώτερη έρευνα: Ρ. Μ. Nigdelis – Γ. Α. Souris, «Πόλεις and Πολιτεία in Upper Macedonia under the principate: A New Inscription from Lyke in Orestis», *Τεκμήρια Γ'* (1997) 55-63, με συζήτηση για την ένταξη των οικισμών της Άνω Μακεδονίας στη βαθμίδα της πόλης· Ε. Ψαρρά, «Η αρχαιολογική έρευνα στην αρχαία Λύκα του Αγίου Αχιλλείου Φλώρινας», *ΑΕΜΘ* 13/1999 (2001) 597-610.

73. Papazoglou, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σσ. 243-244· Σαμισάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, *ό.π.*, σσ. 117-140 (με την επαρχία Βοΐου), σσ. 154-167. Για τη νεώτερη έρευνα και τα αποτελέσματα των ανασκαφών: Γ. Καραμήτρου-Μεντεσίδη, «Από την τοπογραφία της επαρχίας Βοΐου, Απιδέα Τσοτυλίου», *Αφιέρωμα στον Ν. Γ. Λ. Hammond* [Παράρτημα των Μακεδονικών, αρ. 7], Θεσσαλονίκη, Ε.Μ.Σ., 1997, σσ. 221-231· Καραμήτρου-Μεντεσίδη, *Βόιον – Νότια Ορεστίς*, *ό.π.*, σ. 157 κ.ε.: Χ. Τσούγγαρης, «Ανασκαφικές έρευνες στο Νομό Καστοριάς κατά το 1997», *ΑΕΜΘ* 11/1997 (1999) 19-30· ο ίδιος, «Ανασκαφικές έρευνες στο Νομό Καστοριάς κατά το 1998», *ΑΕΜΘ* 12/1998 (2000) 565-578· ο ίδιος, «Ανασκαφικές έρευνες στο Νομό Καστοριάς κατά το 1999», *ΑΕΜΘ* 13/1999 (2001) 611-622· Ψαρρά, *ό.π.* Η ανασκαφική έρευνα στην περιοχή της Ορεστίδας βρίσκεται ακόμα σε πρώιμο στάδιο.

οι»), ευρύτερη περιοχή Άργους Ορεστικού (θέσεις «Γκάργα», «Παραβέλλα», «Σίμπετες», «Πίκρη»), Αξιόκαστρο (πρώην «Σουρδάνι»), Απιδέα (πρώην «Λόπες»), Αρμενοχώρι, Ασπρονέρι (πρώην «Σκράπαρι»), Ασπρούλα (πρώην «Βελίστι») – Μεσόλογγος, Αχλαδιά (πρώην «Μαζγκάν»), Βελανδιά (πρώην «Σιαρμπάδες»), Βροντή (πρώην «Βρόντζια»), Γάβρος (πρώην «Γαβρέσιο») – Βατοχώρι (πρώην «Μπρέσνιτσα»), Γέριμα(ς) (πρώην «Λόσνιτσα»), Δάφνη (πρώην «Δράμιστα»), Δεντροχώρι (πρώην «Δέμπενη»), Δραγασιά (πρώην «Δίπλαπο»);), Δρυόβουνο (πρώην «Δρυάνοβο»), Εράτυρα (πρώην «Σέλιτσα»), Καλοχώρι (πρώην «Δοβρόλιτσα»), Κεφαλάρι (πρώην «Σέτωμα»), Κορησός (πρώην «Γκόρεντση»), Κορομηλιά (πρώην «Σλήβαινη»), Κρεμαστό (πρώην «Σέμαση»), Νέο Κωσταράζι, Κάτω Λεύκη (πρώην «Ορμάνι»), Λευκώνας (πρώην «Πόπλη») – Καρυές (πρώην «Οροβνικ»), Λευκοθέα, Λικνάδες, Λουκόμι, Μελινδόνη, Μηλίτσα (πρώην «Σλήμιτσα»), Μολόχα (πρώην «Γκινόσι») (θέσεις «Αϊ Σωτήρας»-«Καλόγερος»), Νεάπολη (πρώην «Λειψίτσα»), Νέα Σπάρτη (πρώην «Βουδουρίνα»), Νεστόριο (πρώην «Νεστράμι»), Οινόη (πρώην «Οσιανι») (θέση «Άγιος Νικόλαος»), Ομαλή (πρώην «Πλάζομη»), Παλαιόκαστρο, Πεντάλοφος (πρώην «Ζουπάνι»), Πεντάβρυσος (πρώην «Ζελεγκόσδι»), Πεπονιά (πρώην «Λάη»), Περιστέρα (πρώην «Μαρτσίστι»), Πλατανιά (πρώην «Μπομπούστι»), Πολυκάστανο (πρώην «Κλεπίστι»);), Πολύλακκο (πρώην «Κίναμη»), Ποριά (πρώην «Τζκλιμπι»), Άνω Πτεριά (πρώην «Πάπρασκο»), Πύλη (πρώην «Βίνιανη»), Ροδοχώρι (πρώην «Ραδοβίστι»), Σιάτιστα, Σισάνι, Σκαλοχώρι (πρώην «Τσουκαλοχώρι»), Τραπεζίστα (θέσεις «Τσέρος»-«Τσόρκις»), Τσάκωνη (Τσάκωνι), Τσοτύλι, Υψηλό (πρώην «Ψόχωρι»), Χάλαρα (πρώην «Ποζδίβιστα»), Χειμερινό (πρώην «Βάιπες»), Χορηγός (πρώην «Χορεβός»), Φυτώκι, μαρτυρούν συγκεκριμένες ανθρώπινες δραστηριότητες κατά την αρχαιότητα, χωρίς όμως επιβεβαίωση από τις πηγές.

Λυγκηστίς (Χάρτης 1): Το όνομα της περιοχής της Λυγκηστίδας με τη μορφή *Λύγκος* είναι γνωστό από τις πηγές ήδη από τα χρόνια του Πελοποννησιακού Πολέμου⁷⁴ και μετά, ενώ η αναφορά *Λυγκηστίς* συναντάται μόλις στον Πτολεμαίο⁷⁵.

Η Λυγκηστίς, σύμφωνα με την ερμηνεία των πηγών⁷⁶, κατελάμβανε το μεγαλύτερο τμήμα του μεγάλου λεκανοπεδίου του ποταμού Εριγώνα με φυσικά όρια στα νοτιοδυτικά και στα ανατολικά τις οροσειρές του Βέρνου και

74. Θουκυδίδης, 4.83.2· Στράβων, 7.7.8· Livius, 26. 25.4, 31. 33.6.

75. Πτολεμαίος, *Γεωγρ.* 3.13.30. Για το εθνικό *Λυγκησταί*: Papazoglou, *Les villes de Macédoine*, ό.π., σ. 256 και σημ. 2.

76. Για τα όρια της περιοχής βλ. ό.π., σημ. 74 και Livius, 31. 39.7, 31. 40.1. Σχετικά βλ. και Hammond, ό.π., σσ. 76-77, 122-123· Papazoglou, *Les villes de Macédoine*, ό.π., σσ. 256-258 και χάρτης 9, με διαφοροποίηση ως προς τα βορειοδυτικά όρια, που μετατοπίζονται ως την περιοχή βόρεια - βορειοδυτικά του Ρέσεν· Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σσ. 56-57. Πρβλ. και εδώ, Ορεστίς.

του Βόρα, συνορεύοντας με τις περιοχές Ορεστίδα και Αλμωπία αντίστοιχα, ενώ στα ανατολικά ένα επίμηκες σύστημα λιμνών και τα χαμηλότερα υψώματα του Βόρα τη χώριζαν από την Εορδαία⁷⁷. Το βορειοδυτικό άκρο της περιοχής που βρίσκεται εκτός των ελληνικών συνόρων (και εντός της Π.Γ.Δ.Μ.) ορίζεται από τον ορεινό όγκο Περιστέρ-Πλάνινα⁷⁸ και είναι ανοιχτή προς τον βορρά και τις εκεί όμορες περιοχές Πελαγονίας και Δερριόπου.

Το βόρειο τμήμα της Λυγκηστίδας ταυτίζεται με την ευρύτερη περιοχή του σημερινού Μοναστηρίου (Bitola), όπου βρισκόταν και η πρωτεύουσα της χώρας κατά τους ρωμαϊκούς χρόνους, η Ηράκλεια⁷⁹. Η νότια Λυγκηστίδα συμπίπτει με το μεγαλύτερο μέρος του σημερινού Νομού Φλώρινας.

Η επικοινωνία του νότιου τμήματος της Λυγκηστίδας με τη βορειότερη Εορδαία γινόταν μέσω χαμηλών φυσικών διόδων του Βόρα, κυρίως κοντά στη σημερινή Κέλλη και μέσω του Κλειδιού (Κιρλί Ντερβέν)⁸⁰ με τη νοτιότερη Εορδαία. Με την Ορεστίδα τη συνέδεε περισσότερο η διάβαση του Πισοδερίου. Με την όμορή της Αλμωπία η επικοινωνία θα γινόταν πιθανώς μέσω Εορδαίας, αλλιώς θα ήταν μάλλον δυσχερής.

Η μόνη σχεδόν πόλη της οποίας τη βέβαιη θέση στην περιοχή των Bitola (Μοναστήρι) διαπιστώνει η έρευνα⁸¹ είναι η Ηράκλεια, κέντρο της περιοχής, ενώ ορισμένοι αναζητούν⁸² και μία ομώνυμη πόλη *Λύγκον*. Γνωστή από τις πηγές επίσης είναι η ύπαρξη της Νίκαιας⁸³ και του Βρυγίου (Βρυγιάδος)⁸⁴.

77. Βλ. παρούσα εργασία, Εορδαία.

78. Ο Hammond, *ό.π.*, σ. 513 σημ. 30, σσ. 84-85, χάρτης 9, ταυτίζει τον Βαρνούτα με τον Βόρα. Οι Ριζάκης και Τουράτσουλου, *ό.π.*, χάρτης στο τέλος του τόμου και ο Σαμισάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, *ό.π.*, σ. 56, με το Περιστέρ-Πλάνινα.

79. Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σ. 256. Για τη θέση με βάση την ερμηνεία των Itinerariorum: Hammond, *ό.π.*, σ. 55 κ.ε., σ. 64 κ.ε. Το όνομα της πόλης αναφέρεται σε επιγραφή της εποχής των Σεβήρων. Σχετικά βλ. F. Παπαζογλου, «Septimia Aurelia Heraclea», *BCH* 85 (1962) 162-175· IG X 2.2, αρ. 74. Για τις μαρτυρίες των πηγών και τα επιγραφικά κείμενα που αναφέρονται στην πόλη βλ. Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σσ. 259-268· P. Ματκόιτς – I. Μικουλčić (επιμ.), *Catalogue des objets antiques d'Héraclée*, Bitola 1961, σσ. 7-49 (F. Παπαζογλου). Για την πολιτική οργάνωση βλ. Σβέρκος, *Συμβολή*, *ό.π.*, σ. 46.

80. Βλ. παρούσα εργασία, Εορδαία, σημ. 25. Σχετικά και Hammond, *ό.π.*, σ. 124 κ.ε.

81. Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σσ. 259-268, με την παλαιότερη βιβλιογραφία: IG X2.2, 1, 51· Σβέρκος, *Συμβολή*, *ό.π.*, σ. 31 κ.ε.

82. Ο Παπαδάκης, *ό.π.*, σ. 437, την ταυτίζει με λείψανα κοντά στο χωριό Σιταριά. Η Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σσ. 258-259, ερμηνεύοντας τις πηγές, διερωτάται αν πρόκειται για παραποτάμιο οικισμό ή για την ίδια την Ηράκλεια. Ο Σαμισάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, *ό.π.*, σ. 183, θεωρεί πιθανότερη την ταύτισή της με τα εκτεταμένα ερείπια στην πόλη της Φλώρινας.

83. Παπαζογλου, *Les villes de Macédoine*, *ό.π.*, σσ. 268-270, για τις πηγές: σ. 269 σημ. 83.

84. Στέφανος Βυζάντιος, *Εθνικά*, λ. Βρυγίας, Βρυγίων. Η Παπαζογλου, *Les villes de*

Κοντά σε σύγχρονους οικισμούς⁸⁵ του νότιου τμήματος της Λυγκηστίδας όπως η Αγία Παρασκευή, ο Άγιος Βαρθολομαίος (πρώην «Βαρθολώμ»), το Αμμοχώρι (πρώην «Πεσόσνιτσα»), η Άνω Βεύη (πρώην «Μπάνιτσα»), το Εθνικό (πρώην «Οψιρίνα»), η Ιτέα (πρώην «Βύρμπενη»), η Κλαδορράχη (Κλαδορράπη), το Κλειδί (πρώην «Τσέροπο»), οι Άνω και Κάτω Κλεινές (πρώην «Άνω και Κάτω Κλέστινα»), η Λεπτοκαρυά (πρώην «Λεσκοβίτση»), οι Λόφοι (πρώην «Ζαμπύρδανη»), η Μαρίνα (πρώην «Σακούλεβο»), η Μελίτη (πρώην «Βασταράνη»), το Μεσονήσι (πρώην «Λάζενι»), το Μεσοχώρι (πρώην «Χασάνοβο»), το Νεοχωράκι (πρώην «Νεοκάζη»), η Παλαιόστρα (πρώην «Μπορέσνιτσα»), η Παπαγιάννη (πρώην «Παπαζάνη»), η Πρώτη (πρώην «Καμπάνιτσα»), η Σιταριά (πρώην «Ρόσνα»), η Σκοπιά (πρώην «Άνω Νεβόλιανη»), ο Σκοπός (πρώην «Σέτινα»), η Τριανταφυλλιά (πρώην «Λάγενι»), ο Τριπόταμος (πρώην «Πετοράκι») και ο Τροπαιούχος (πρώην «Μαχαλάς») καθώς και σε διάφορα σημεία της πόλης της Φλώρινας⁸⁶ έχουν εντοπιστεί ίχνη κατοίκησης ελληνιστικών και ρωμαϊκών χρόνων και περιουλλεγεί κινητά ευρήματα, που δικαιολογούν την ύπαρξη αρχαίων οικισμών, για τους οποίους όμως η φιλολογική παράδοση δεν παρέχει ιδιαίτερες πληροφορίες.

Το βόρειο τμήμα της Λυγκηστίδας σχεδόν κλείνει με τους χαμηλούς ορεινούς όγκους βορείως της μικρής κοιλάδας όπου σήμερα βρίσκεται η πόλη των Bitola. Επιτύμβια μνημεία όπως και μνημεία που σχετίζονται με λατρείες προέρχονται και από τις θέσεις Βαέ, Ζίνοjινο και Vašarejca, στην ευρύτερη περιοχή της Ηράκλειας Λυγκηστικής. Σύμφωνα όμως με τους εκδότες των IG X 2.2⁸⁷, στη Λυγκηστίδα περιλαμβάνονται και θέσεις ή περιοχές από τον χώρο βορειότερα ή βορειοδυτικότερα της Λυγκηστίδας, όπως η Λιχνιδός, η Νίκαια, η Mogila, το Crnobuki και το Sunodol⁸⁸ του νότιου τμήματος της Πελαγονίας (Χάρτης 4).

Macédoine, ό.π., σ. 271 και σημ. 90-93, τοποθετεί την πόλη στην περιοχή βορειοδυτικά του Ρέσεν, συμφωνώντας με τον Δήμιτσα, *Η Μακεδονία εν λίθοις*, ό.π., σ. 249· Παπαζογλου, *αυτ.*, σσ. 271-272, σημειώνει τη θέση των πόλεων Σκιριτάνα και Σαρνούς στην περιοχή του Ρέσεν. Αναζητά (*αυτ.*, σ. 273) τη Βεύη των πηγών (Livius, 31. 33.6: ...*flumen Bevum*...· Στέφανος Βυζάντιος, *Εθνικά* λ. Βεύη) στην περιοχή του Στρέζεβο, βόρεια της Λυγκηστίδας που ορίσαμε παραπάνω. Διαφωνεί ο Hammond, ό.π., σ. 81.

85. Σαμσάρης, *Ιστορική Γεωγραφία*, ό.π., σσ. 184-199, με τη σχετική βιβλιογραφία: Ακαμάτη – Βελένη, ό.π., σσ. 5-8.

86. Ακαμάτη – Βελένη, ό.π., σσ. 5-8· Τρανταλίδου, *Αρχαιολογική τοπογραφία του Νομού Φλώρινας*, Φλώρινα 1984· Μ. Λιλιμπάκη-Ακαμάτη – Ι. Ακαμάτης, «Ελληνιστική πόλη στη Φλώρινα», *ΑΕΜΘ* 4/1990 (1993) 67-74· Μ. Ακαμάτη-Λιλιμπάκη – Ι. Μ. Ακαμάτης, *Η ελληνιστική πόλη της Φλώρινας* (Αρχαιολογικός οδηγός), Θεσσαλονίκη 2006.

87. IG X 2.2, Περιεχόμενα καταλόγου και σ. 1 κ.ε.

88. Σχετικά βλ. Κ. Γ. Χατζηνικολάου, *Οι λατρείες των θεών και των ηρώων στην Άνω Μακεδονία κατά την αρχαιότητα* (αδημ. διδακτ. διατρ.), Θεσσαλονίκη 2007, σ. 56, αρ. 71,

Η Άνω Μακεδονία κατέχει μια ιδιαίτερη γεωγραφική θέση, που ως ένα βαθμό αιτιολογεί την πληθυσμιακή ανομοιογένεια της περιοχής. Για τους λόγους αυτούς αποτέλεσε πεδίο πολιτισμικών αντιπαραθέσεων και συγχωνεύσεων κατά τη διάρκεια της πορείας της μέσα στον χρόνο. Ως προς την παρουσίαση των στοιχείων που αφορούν στην ιστορική γεωγραφία της περιοχής, διατυπώθηκαν με σαφήνεια κάποιες διαφοροποιήσεις από την έως σήμερα έρευνα. Τα τέσσερα επιμέρους τμήματα της Ελίμειας, Εορδαίας, Ορεστίδας και Λυγκηστίδας αποτελούν έναν συντηρητικό αλλά ενεργό πυρήνα, στον οποίο προσαρτώνταν ή αποπροσαρτώνταν κάθε φορά περιοχές ανάλογα με τις ιστορικές εξελίξεις, που κυρίως καθορίζονταν από τις φιλοδοξίες των ηγεμόνων για προσκτήσεις. Η Άνω Μακεδονία είναι μια περιοχή με κατεξοχήν αγροτικό πληθυσμό, παρά την ύπαρξη κάποιων αστικών κέντρων, ο οποίος διατήρησε τα φυλετικά και πολιτισμικά του χαρακτηριστικά έως και την ύστερη αρχαιότητα. Για τους νομάδες αυτούς σημασία είχε περισσότερο η υδρογραφία του χώρου, λίμνες και ποταμοί με κατά μήκος άξονα από βορρά προς νότο –καθώς το νερό είναι το φυσικό εκείνο στοιχείο που δίνει ζωή σ' έναν τόπο– και οι φυσικές διαβάσεις και όχι τόσο οι πλαγιές των ορεινών όγκων που θεωρούνταν ενιαίος χώρος.

104, 106, 140, 171, 255, 256, εικ. 71, 104, 106, 171, 255 και χάρτης 1-2 (επέκταση περιοχής Λυγκηστίδας), όπου για λόγους μεθόδου συμπεριλήφθηκαν από το *Synodol*, το οποίο βρίσκεται στα όρια σχεδόν Λυγκηστίδας και Πελαγονίας, μνημεία που σχετίζονται με λατρείες.

RÉSUMÉ

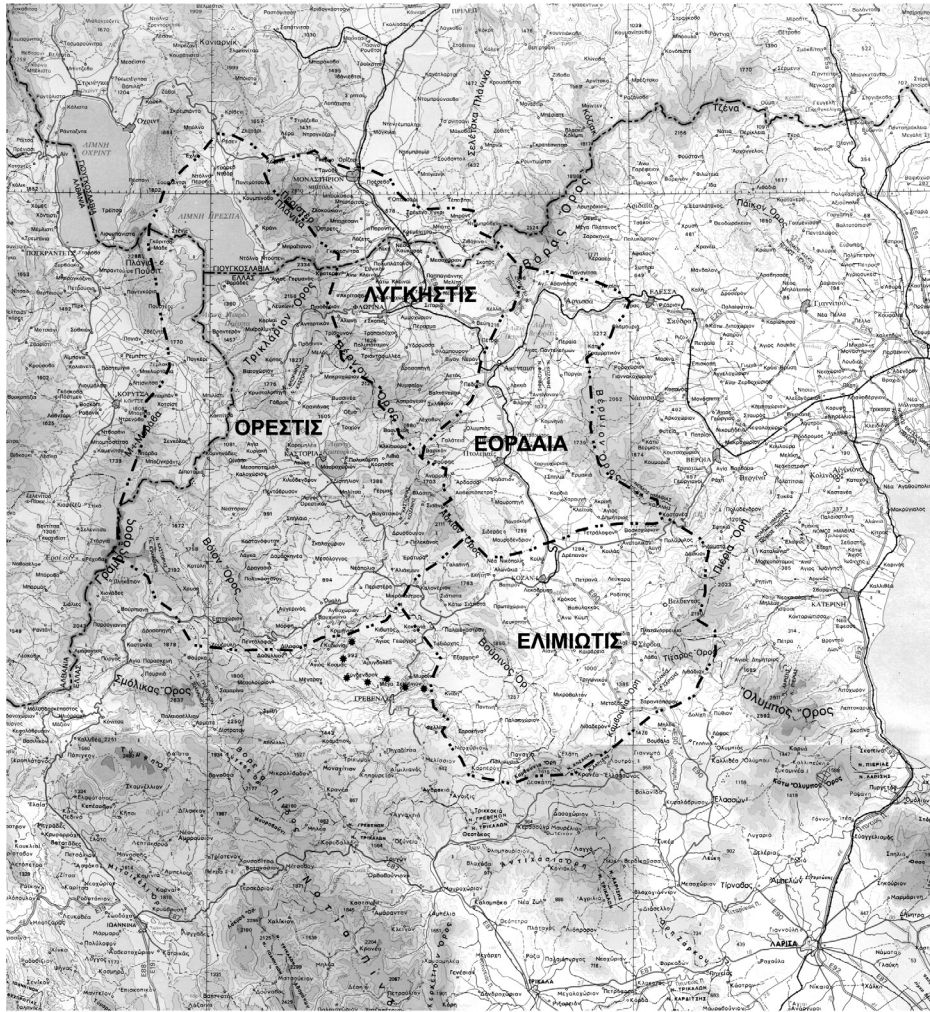
Kalliopi G. Chatzinikolaou, *Contribution à l'étude de la géographie historique de la Haute Macédoine*.

La Haute Macédoine occupe une position géographique particulière, ce qui justifie en quelque sorte l'hétérogénéité de la population de la région. C'est pourquoi qu'elle a constitué un terrain d'affrontements culturels et de fusions au cours de sa marche dans le temps.

C'est Hérodote celui qui réfère le premier le nom de la région de la Haute Macédoine aux descriptions de l'invasion de Thessalie par Xerxès et à celles de la pérégrination de Perdicas. Thucydide, lui, se réfère avec précision à la division Haute et Basse Macédoine et Strabon aux limites géographiques de quatre parties particulières de la Haute Macédoine. Livius à sa référence à la division de la Macédoine en quatre parts, il désigne comme Quatrième Part la Haute Macédoine dont le siège fut Pélagonie. Les sources ainsi que la recherche antérieure, qui procurent des informations sur la région, ne déterminent pas avec précision ses limites géographiques. Il y a une unanimité relative que sur les quatre régions, Elimée (Elimiotide), Orestide, Lyncestide et Pélagonie, alors qu'Eordée, qui géographiquement appartenait à la Haute Macédoine, son administration au début relevait de la Basse Macédoine. La recherche la plus récente y a ajouté aussi Dassarétis, Derriope, Tymphée, Atintanie, se référant notamment à la province romaine Macédoine.

Quant à la production d'éléments relatifs à la géographie historique de la région, la recherche menée jusqu'aujourd'hui révèle-t-elle avec clarté certaines différenciations. Les quatre parties particulières d'Elimée, d'Eordée, d'Orestide et de Lyncestide constituent-elles un noyau actif bien que conservateur, où se rattachent ou se détachent des régions toujours selon des cours historiques, déterminés notamment par les aspirations d'acquisitions des souverains.

La Haute Macédoine est une région à population par excellence agricole, malgré la présence de certains centres urbains, laquelle a conservé ses traits de race et de culture jusqu'à l'antiquité tardive. Ce qui importait le plus pour ces nomades c'était l'hydrographie de l'espace, lacs et fleuves dont l'axe s'étendait en longueur du nord au sud –puisque l'eau constitue cet élément naturel qui donne de la vie à une région– et les passages naturels plutôt que les versants des masses montagnardes, considérés comme étant un espace unique.

ΧΑΡΤΗΣ 1: ΑΝΩ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
 - - - - - Όρια αρχαίων περιοχών
 * * * Όρια επέκτασης περιοχών
 ΚΑΙΜΑΚΑ 1 : 1.000.000

CARTE 1 : LA HAUTE MACÉDOINE
 - - - - - Limites des régions anciennes
 * * * Limites du prolongement des régions
 ÉCHELLE 1 : 1.000.000

Πα τους χάρτες χρησιμοποιήθηκαν αποσπάσματα Χαρτών της Γ.Υ.Σ., «Γενικής Χρήσεως», Κλίμαξ: 1: 500.000, Φύλλα Θεσσαλονίκης 1979, Πατρών και Κερκύρας 1976, μεγέθους 1:1, με έγκριση χορήγησης άδειας δημοσίευσης, Αρ. Πρωτ. Χ-1760, Γ.Υ.Σ. Ε' Δ/νση ΥΓΕΠΟΛ.

ΧΑΡΤΗΣ 2: ΚΑΙΜΑΚΑ 1 : 500.000

CARTE 2: ÉCHELLE 1 : 500.000

ΧΑΡΤΗΣ 3: ΚΑΙΜΑΚΑ 1 : 500.000

CARTE 3: ÉCHELLE 1 : 500.000

ΧΑΡΤΗΣ 4: ΚΑΙΜΑΚΑ 1 : 500.000

CARTE 4: ÉCHELLE 1 : 500.000